

နီ ဗီ ဇ ဇ ဇ
ကတိသားကတိသတိ

ပုဒ်သိုက်စိုက်စိုက်

အမှာစာ

ပုံပြင်တွေ ပြောတတ်တဲ့ ဖိုးသူတော် ကြီးတစ်ပါးကို ခင်ဗျားတို့ မေ့လျော့ သွားလောက်ကြပြီ ထင်ပါသည်။

သူပြောပြခဲ့တဲ့ ပုံပြင်တွေ ကို ၂၀၀၁ ခုနှစ် လောက်က ထုတ်ဝေတဲ့ အလင်းတန်းဂျာနယ်နဲ့ တခြားစာစောင်တွေ မှာ ကျွန်တော် ရေး သားခဲ့ဖူးပါတယ်။ 'ဖိုးသူတော် ပြောသော ပုံပြင်များ ' ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ ပါ။

ကျွန်တော် ၁၀၅ တစ်ဆစ်တစ်ချိုး မှာ နားထောင်ခဲ့ရတဲ့ ပုံပြင်တွေ နဲ့ အဲဒီ ပုံပြင်တွေ ကို ပြောပြခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို သတိရ ဦးညွှတ်စိတ်နဲ့ ရေး ခဲ့တာပါ။

အဲဒီ ပုံပြင်တွေ ကို နားထောင်နေရချိန်မှာ ကျွန်တော် ဟာ ကလေးငယ်လေး တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော် အသက် ၁၆ နှစ် ရှိနေပါပြီ။ နောက်ပြီး ပုံပြင်တွေ ကို နားထောင်ရတဲ့နေရာကလည်း အမေရင်ခွင်ထဲမှာ ၊ ပုခက်ပေါ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

'ဝင်းခန့်မိုး'လို့ ခေါ်တဲ့ ရွာလေးတစ်ရွာရဲ့ ရွှေရောင် တလက်လက်တောက်ပနေတဲ့ ချောင်းရေပြင်နံဘေးသော င်ပြင်ပေါ်မှာ ...၊ အရိပ်ကောင်းတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပင်ရဲ့ခြေရင်းမှာ ...၊ ထင်းမီးခိုး တလူလူ ထနေတဲ့ ညလင်း မီးဖိုကြီးရဲ့ နံဘေးမှာ ... စတဲ့ နေရာတွေ မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကြမ်းရှမာကျော့တဲ့ခရီးရဲ့ ဆူးခက်တွေ ဖြန့် ခင်းထားတဲ့ မြေပြင်ပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်၊ သန်းခေါင်ယံကောင်းကင်က ကြယ်ပွင့်လေးတွေ ကို ရေတွက်ကြည့်ရင်းနဲ့ ပဲ လောကခရီးသည်လေး ကျွန်တော် ဟာစွန့် ခွာလာခဲ့ရာ အမေရဲ့ အိမ်ကို သတိရတမ်းတနေခဲ့တယ်။

အဲဒီ အချိန်မှာ ဘဲ ကျွန်တော် ဟာ ပုံပြင်ပြောသူ တစ်ယောက် နဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့ရတာ ပေါ့။ သူဟာ ပုံပြင်တွေ ကို ပြောရုံတင်မကပါဘူး။ ပညာရပ်တွေ အကြောင်းကိုလည်း သင်ပေးခဲ့တာပါ။

ဟောင်းပေဆိုတဲ့ ပညာတွေ ထဲမှာ Alchemyလို ခေါ်တဲ့ အဂ္ဂိရတ် ပညာတွေ ၊ အီဂျစ်သင်္ချာစာဖတ်နည်းတွေ ပါသလို ခေတ်ပေါ်ပညာတွေ ထဲက Esperanto လို့ ခေါ်တဲ့ ကမ္ဘာသုံးဘာသာစကားတွေ ၊ ကွမ်တမ်ရူပဗေဒပညာတွေ လည်း ပါပါတယ်။

ဆေးရည်ခပ်ပျစ်ပျစ်လေးကို သွေးလိုက်ရုံနဲ့ နှစ် လက်မထုလောက် ကျောက်ပျဉ်တစ်ချပ်လုံး ကွဲအက်သွားစေနိုင်တဲ့ ဘုတ်ဌက်ရဲ့အရိုးက ဖော်စပ်တဲ့ဆေးလို မြန်မာ့ရိုးရာဆေးနည်းတွေ လည်း

ပါပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ကတော့ ဉာဏ်က ခပ်ထိုင်းထိုင်းမို့ လို့လားမသိဘူး။ ဘာပညာမှ မတတ်လိုက်ဘူး။ယောင်ဝါးဝါးနဲ့ ပဲ ပြီးသွားတယ်။ဘာဆိုဘာမှကို စွဲစွဲမြဲမြဲ မမှတ်မိခဲ့ပါဘူး။

ကျွန်တော့ရင်ထဲမှာ စွဲမြဲကျန်ရစ်တာဆိုလို့ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒါ ကတော့ သူပြောပြခဲ့တဲ့ပုံပြင်တွေ ပါဘဲ။ အဲဒီ ပုံပြင်တွေ ဟာ စဉ်းစားစရာ အတွေ့ :စတွေ အများ ကြီးပေးနိုင်တဲ့ ပဟေဠိပစ္စာတွေ နဲ့ တူသလို လျှို့ဝှက်ရတနာသိုက် ရှိရာဆီကို လမ်းညွှန်ထားတဲ့ ပင်လယ်ဓားပြရဲ့ မြေပုံအညွှန်းနဲ့ လည်း တူတယ်လို့ ကျွန်တော် ခံစားရပါတယ်။

အဲဒီ ပုံပြင်တွေ ဟာ သူ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ဖန်တီးထားတာတော့မဟုတ်ပါဘူး။ သူဖတ်ဖူးသမျှထဲက ထုတ်နုတ်ပြီး ကျွန်တော် ကို ပြောပြခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ကလည်း ပြန်ရေး တဲ့အခါ 'ဖိုးသူတော် ပြောသော ပုံပြင်များ ' လို့ ပဲ ရည်ညွှန်းခဲ့ပါတယ်။

(ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ပါတဲ့ ပုံပြင်အမှတ် (၅) (၈) (၁၁) နဲ့ (၁၂) တို့ဟာ ကျွန် တော် ဘာသာ ဖန်းတီးရေး သားထားတဲ့ ပင်ကိုရေး ပုံပြင်တွေ ဖြစ်ပေမယ့် သီးခြားခွဲထုတ်မနေတော့ပါဘူး။အဲဒါတွေ ပါ 'ဖိုးသူတော် ' ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ ထည့်သွင်းလိုက်ပါတယ်။ တစ်စုတစ်စည်းတည်း ဖြစ်သွားအောင်လို့ပါ။) နောက်ပြီး အဲဒီ ပုံပြင်တွေ ကနေ တစ်ဆင့် ကျွန်တော် ဘာသာဆင့်ပွားတွေ : ဖြစ်တဲ့ စိတ်ကူးတွေ ကိုလည်း

အက်ဆေးလိုလို ဆောင်းပါးလိုလို အတွေ့တွေ ချရေး ဖြစ်ခဲ့ပါသေးတယ်။ အဲဒါတွေ ကိုတော့ 'ကတ်သီးကတ်သက် အက်ဆေး' ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ ရေး သားဖော်ပြ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

အခု အဲဒါတွေ အားလုံးကို ကြောင်နှစ် ကောင်စာပေက စုစည်းထုတ်ဝေမယ်ဆိုတော့ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ချင်းစီနဲ့ သက်ဆိုင်ရာ အက်ဆေးတစ်ပုဒ်ချင်းစီကို ရှေ့နောက်ဆက်စပ်စီစဉ်ပြီး စာအုပ်တစ်အုပ်လုံးရဲ့ ခေါင်းစဉ်ကိုလည်း 'ကတ်သီးကတ်သတ်' လို့ပဲ နာမည် တပ်လိုက်ပါတယ်။

ဒီစာအုပ်မှာ (အကြောင်းအမျိုးမျိုး ကြောင့်) တချို့သော ပုံပြင်တွေ တချို့သော အက်ဆေးတွေ ကို ထည့်သွင်းမဖော်ပြနိုင်ဘဲ ချန်လှပ်ခဲ့ရတာ တွေ ရှိပါတယ်။ အလျဉ်းသင့်ရင်တော့ ဒီစာအုပ်မှာ ချန်ရစ်ခဲ့ရတာ တွေ ကို စုစည်းပြီး 'ကတ်သီးကတ်သတ် (၂)' ထွက်နိုင်အောင် ကြိုး စားပါမယ်။

မင်းဒိုက်စိုးစန်

ဖိုးသူတော် ပြောသော

ပုံပြင် (၁)

ဒါနဲ့ ... ၊ ဝက်ဝံကြီးဟာ လက်ထဲက ပြောင်းဖူးနှစ် ဖူးကို ချိုင်းကြားထဲမှာ ညှပ်ထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ရှေ့ကို တိုးတိုးသွားရင်းတွေ့တဲ့ ပြောင်းဖူးတွေ ကို လက်နှစ် ဖက်ဆန့် ထုတ်ပြီး ခူးပြန်သတဲ့။ အဲသည်လို...နောက်ထပ် ပြောင်းဖူးတွေ ချိုး ဖို့ လက်ဆန့် လိုက်တဲ့အခါ ချိုင်းကြားထဲက ပြောင်းဖူးနှစ် ဖူးက ထွက်ကျသွားတာပေါ့။

ဝက်ဝံကြီး ကတော့ မသိရှာဘူး။ ပြောင်းဖူးနှစ် ဖူးကို လှမ်းခူးပြီး ချိုင်းကြားထဲညှပ်ထားလိုက်...၊ နောက်ထပ် ပြောင်းဖူးတွေ ထပ်ခူးဖို့ လက်ဆန့်တဲ့အခါ ချိုင်းကြားထဲက ပြောင်းဖူးတွေ က ထွက်ကျသွားလိုက်...၊ ခူးလိုက်... ချိုင်းကြားမှာ ညှပ်လိုက်... ပြုတ်ကျလိုက်နဲ့ ။

နောင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာတော့မှ ဝက်ဝံကြီးဟာ ပြောင်းခင်းကြီးထဲက ပြန်ထွက်လာခဲ့တော့တယ်။ သူ့ ချိုင်းကြားမှာ တော့ ပြောင်းဖူးလေး နှစ် ဖူးပဲ ပါလာခဲ့ပါသတဲ့။

သူဟာ သိပ်ကိုအိုမင်း သွားပါပြီ။ မြို့ကိုသွားဖို့ အချိန်လည်း မရှိတော့ပါဘူး။ သူလိုချင်လွန်းလှတဲ့ နာရီကိုလည်း မဝယ်နိုင်တော့ပါဘူး။

" ဘဝမှာ အချိန်ဆိုတာ သိပ်အရေးကြီးတယ် "

လို့ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ရင်းနဲ့ပဲ သူလာခဲ့ရာ တောအုပ်ဆီ တရွေ့ရွေ့ ပြန်ဝင်သွားရပါသတဲ့။

အဲဒီ ပုံပြင်လေးကို နားထောင်ပြီး ကျွန်တော် တွေ မိတာတွေ အများကြီးပါပဲ။

ကျွန်တော် တို့ဟာ အချိန်တွေ ကို ဘယ်လိုကုန်လွန်စေခဲ့သလဲ? အဲဒီ ကုန်ခဲ့တဲ့ အချိန်တွေ အတွက် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြန်ရလိုက်တာလား...? ပြန်ရလိုက်တယ်လို့ ထင်နေခဲ့တာလား...? နောက်ဆုံးကျရင်ကော ...?

နောက်တစ်နေ့ မနက်အိပ်ရာထတဲ့ အခါကျတော့ ကျွန်တော် ခုတင်ဘေးမှာ လူ
တစ်ယောက် ထိုင်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ အံ့ဩဖို့ ကောင်းတာက အဲဒီ လူဟာ ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင်ပါပဲ။ ဒျင်းကြားမှာ ပြောင်းဖူးနှစ်ဖူး ညှပ်လို့ ...။

မင်းဒိုက်စိုးစန်

အချိန်ကာလ

(၁)

အီတလီပြည် တရန်တို မြို့နယ်က လူတွေ မှာ (အယူသီးမှု လား
ဘာလားသေသေချာချာ ကွဲကွဲပြားပြား မသိရတဲ့) ယုံကြည်ချက်တစ်မျိုး ရှိပါတယ်။

အဲဒီ ယုံကြည်ချက် ကတော့ လူ တစ်ယောက် ယောက် ကို (Wolf Spider) လို့
ခေါ်တဲ့ ပိုးကောင်တစ်မျိုး ကိုက်လိုက်ရင် အကိုက်ခံရတဲ့ သူဟာ
ဒြေကုန်လက်ပန်းကျပြီးလဲသွားတဲ့အထိ မရပ်မနား ကခုန်နေရမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

အဲဒီ လို မကခုန်ရင် ပိုးကောင်အကိုက်ခံရတဲ့ သူဟာ ရူးသွပ်သွားတတ်ပါသတဲ့။

(၂)

အဲဒါကြောင့် ပိုးကောင်အကိုက်ခံရတဲ့အခါ မြူး မြူး ကြွကြွ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
ကခုန်နိုင်အောင်လို့ သီချင်း ယတီးလုံးကောင်းတွေ ရေး ထား ၊ စပ်ဆိုထားရတယ်လို့
ဆိုပါတယ်။

အဲဒီ အကကို ' တရန်တဲလား ' အကလို့ နာမည် ပေးထား ပါသတဲ့။ ယနေ့
ထက်ထိ အီတလီမှာ ခေတ်စားနေတဲ့ လက်တင်အကတစ်မျိုး ပါပဲ။

(၃)

ကျွန်တော် ခံစားချက်ကို ပြောရရင် ' အချိန်ဆိုတာ (Wolf Spider)

ပိုးကောင်တစ်ကောင်ပါပဲ ' မွေးကတည်းက ကျွန်တော့်တို့ ကို ကိုက်လိုက်တဲ့ ပိုးကောင်ပေါ့။

အဲဒီ ပိုးကောင် ကိုက်လိုက်ကတည်းက ကျွန်တော် တို့တွေ လှုပ်ရှား

ကခုန်လိုက်ရတာ ... ခြေကုန်လက်ပန်း မကျမချင်းပေါ့။ တစ်ခါတလေ စည်းချက်ဝါးချက် ကျချင်မှကျမယ်...၊ တစ်ခါတလေ စိတ်ထဲက ပျော်ရွှင်ချင်မှ ပျော်ရွှင်မယ်...၊ တစ်ခါတလေ ကိုယ့် ဝဋ်ဒုက္ခနဲ့ ကိုယ်... ကိုယ့်ကို ကိုယ်တောင် ပြန်မုန်းတီးကောင်း မုန်းတီးမိမယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါဘူး။

အဲဒီ ပိုးကောင်ရဲ့အဆိပ်က ကျွန်တော် တို့ရဲ့ သွေးထဲမှာ လှည့်ပတ် စီးဆင်းနေပြီ

မဟုတ်လား။ ခြေကုန်လက်ပန်း မကျမချင်း အဲဒီ အဆိပ်က ပြယ်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ။

ခြေကုန်လက်ပန်းကျအောင် တစ်ခုခု လုပ်ရမယ့် အတူတူတော့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်

ကခုန်နေရတာ က ပိုကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်။ (ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ကိုယ် လိုက်ဖက်မယ့် တီးလုံးကောင်းကောင်းလေးတွေ တော့ စပ်ထားလိုက်ပေါ့)

အရေး ကြီးတာက ... ဒီလို ခုန်ပေါက်နေရတာ ကို ' အဆိပ်က

ငါ့ကိုနှိပ်စက်နေတာပါလား ' ဆိုတဲ့ အမြင်နဲ့ မမြင်ပဲ

' ငါက အဆိပ်ကို အသုံးပြုပြီး ငါ့ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှု အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ လုပ်နေတယ်

' ဆိုတဲ့ ပဋိလောမအမြင်မျိုး ရှိဖို့ ပါပဲ။

(၄)

ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ... ဒီလိုပါ။

- ကျွန်တော် တို့ဟာ ဘဝမှာ အချိန်ရဲ့ ဖိစီးခြင်းကို ခံနေရတာ လား ?

- ကျွန်တော် တို့ဟာ အချိန်ကို အသုံးပြုနေကြတာလား ?

အချိန်ရဲ့ ရွှေ လျားမှု နဲ့ အတူ အရာရာဟာ လိုက်ပါ ရွှေ လျားသွားတာပဲ။

အဲဒီ လို ရွှေလျားသွားတဲ့အထဲမှာ လူနေမှု စနစ်တွေ ၊ ယဉ်ကျေးမှု (Culture) တွေ ၊ ကုန်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်မှု နဲ့ ဈေးကွက်တွေ ပါဝင် သွားပါတယ်။

အဲဒီ အထဲမှာ

- အချိန်ရဲ့ ဖိစီးနှိပ်စက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရတဲ့သူ...နဲ့

- အချိန်ကို အသုံးပြုတတ်တဲ့ လူ...

ဆိုပြီးတော့ နှစ်မျိုး ကွဲပြားပေါ်ထွက် လာတော့တာပါပဲ။

ဥပမာတစ်ခု ပြောပါမယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့ ၁၉၇၀ နှစ်များ မတိုင်ခင် ကာလာကဆိုရင် ကမ္ဘာ့ နာရီဈေးကွက်ကို ချုပ်ကိုင်ထားတာက

ဆွစ်ဇာလန်တွေ ပါ။ ခွေးသွားစိပ်တွေ ၊ ဘောဘဲရင်းတွေ ၊ ငါးကြင်းမြီးခွတွေ ထုတ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ ဆွစ်ဇာလန်ကို ဘယ်သူမှ မမီပါဘူး။ ဘယ်တော့မှ မိမှာ လည်း မဟုတ်ဘူး။

ဒါဆိုရင်... တစ်သက်လုံး ဆွစ်ဇာလန်ဟာ နာရီတွေ ရဲ့ ဘုရင်နေရာကို ယူထားတော့မှာ လားလို့ တွေး ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲသည်လို မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။

အချိန်ဟာ သိပ်ကို ကြောက်ဖို့ ကောင်းတဲ့ မှော် ဆရာကြီး တစ်ဦးပါ။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်လွန်ကာလတွေ ကို ရောက်တဲ့အခါမှာ နာရီတွေ နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ယဉ်ကျေးမှု ဟာ အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲ သွားပါတယ်။ ခွေးသွားစိပ်တွေ ... ငါးကြင်းမြီးခွတွေ ရဲ့ခေတ် ကုန် သွားပါပြီ။

အီလက်ထရွန်းနစ်နာရီတွေ ဟာ ဈေးကွက်ကို အပိုင်စီး သွားပါတော့တယ်။ ဆွစ်ဇာလန်ဟာ သူချုပ်ကိုင်ထားတဲ့ နာရီ ဈေးကွက် ၆၅ ရာခိုင်နှုန်းကနေ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်းကို ထိုးကျ သွားပါတယ်။

အီလက်ထရွန်းနစ်ခေတ်ရဲ့ ဘုရင် ဖြစ်တဲ့ ဂျပန်ဟာ နာရီဈေးကွက်ကို လွှမ်းမိုးသွားပါပြီ။

ဒီနေရာမှာ ဆွစ်ဇာလန်ဘက်က ကြည့်ရင် သူဟာ

' အချိန်ရဲ့ ဖိစီး နှိပ်စက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရတဲ့ သူ ' ပေါ့။

ဂျပန် ကတော့ ' ပြောင်းလဲသွားတဲ့အချိန်ကို ကောင်းကောင်းအသုံးချတတ်တဲ့ သူ ' လို့ ပြောရပါလိမ့်မယ်။

(၅)

အဲဒီ ဖြစ်ရပ်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် အတွေ့တစ်ခု ရပါတယ်။

အချိန်ပြောင်းလဲတယ်ဆိုတာ အဆောက်အဦးကြီးတစ်ခုလုံး ရွေ့လျား ပြောင်းလဲသွားတာပဲ ဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော် တို့ ပိုင်ဆိုင်ရမယ့် အရည်အချင်းက အဲဒီ ပြောင်းလဲမှု ကြီးကို အသုံးချတတ်ဖို့ပဲ။ (အချိန်နဲ့ အတူ ပြောင်းလဲမှု ကို လက်ခံ လိုက်လျော ပြောင်းလဲနိုင်ရမယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ... အချိန်နဲ့ အတူ လိုက်ပါ ပြောင်းလဲလာမယ့် အနာဂတ်ကို ကြိုတင် မှန်းဆတွက်ချက် ချင့်ချိန်နိုင်စွမ်း ရှိရမှာ ပါ)

ဒါဟာ ... အဆိပ်နဲ့ အတူ ကခုန်ခြင်းပါပဲ။

အဲသည်မှ မဟုတ်ဘဲ ...၊ ကိုယ်သန်ရာသန်ရာ ... စွဲမိစွဲရာ တစ်ခုတည်းကိုပဲ မလွှတ်တမ်း ဖက်တွယ်ထားရင်တော့ အမှိုက်ပုံထဲ ရောက်သွားမှာ သေချာပါတယ်။ ဒါက မှန်တာ ... မှားတာ...စတဲ့ 'စံ' တွေ နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ အချိန်က သင့်တဲ့ အဆိပ်ပါ။

အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့...အဆိပ်နဲ့ အတူလိုက်ပြီး မကခုန်နိုင်ရင် ရူးသွပ်သွားမယ်ဆိုတာ။

ဒီကနေ့ ၂၁ ရာစုခေတ်ကြီးမှာ Paradigm shift ဆိုတဲ့စကားကို လူပြောများ

လာပါတယ်။ လူနေမှု အဖွဲ့ အစည်းကြီး တစ်ခုလုံးရဲ့လားရာ ၊ အရှန်း...တစ်ခုလုံး ပြောင်းလဲရွှေ့သွားခြင်းပါ။

ကျွန်တော် တို့ အဲဒီ ၂၁ ရာစုခေတ်ကြီးထဲမှာ ဘယ်လိုလိုက်ရွှေ့ ကြမလဲ၊ ဘယ်လိုကခုန်ကြမလဲ ?

နေကို ကျောပေးပြီးပြေးနေတဲ့ လူ တစ်ယောက် ဟာ သူ့ မျက်စိ ရှေ့မှာ အရိပ်ကျနေတာကိုပဲ အမြဲမြင်နေရသတဲ့။

သူ့ အတွက်တော့ ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်သွားနေရင် အမြဲမှောင့်မိုက်နေမှာ ပေါ့။ ဒီမျက်နှာမူရာ တစ်ဖက်တည်းကိုပဲ မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်သွားတော့မယ် ဆိုရင်တော့... သူဟာ အလင်းကို ဘယ်တော့မှ မမြင်ရမှာ သေချာပါတယ်။

ဒါပေမယ့် တကယ်တော့ ' အလင်း ' ဟာ သူနဲ့ သိပ်အဝေးကြီးမှာ ရှိနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ နောက်ကျောမှာ တင်ကပ်နေတာပါ။ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို နည်းနည်း လေး ရွှေ့လျား နောက်လှည့်လိုက်ရုံနဲ့ အလင်းကိုမြင်ရမှာ ပါပဲ။

ကျွန်တော် တို့ရဲ့ အတွေ့ :တွေ ကကော ?

သိပ်ဟောင်းနွမ်းနေပြီလား၊ အချိန်နဲ့ လိုက်ပြီး မပြောင်းလဲနိုင်လို ခေတ်နောက်ကျနေပြီလား။

ကျွန်တော် တို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် နည်းနည်း လေး ရှုထောင့် ပြောင်းလိုက်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်။

ဖိုးသူတော် ပြောသော

ပုံပြင် (၂)

ဖိုးသူတော် ကြီး ပြောပြတဲ့ ဒုတိယ ပုံပြင် ကတော့ ဒီလိုပါ။

...

တစ်ခါတုန်းက

သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး သုံးယောက် ဟာ အိမ်တစ်အိမ်ထဲမှာ အတူတူ စုပေါင်းနေထိုင်ခဲ့ကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ခက်တာက သူတို့ နေ တဲ့အိမ်မှာ ချက်ပြုတ်စားသောက်ဖို့ မီးဖိုတစ်လုံးမှ မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးတွေ ဟာ ထမင်းစားချိန်ကျရင် ဟိုအိမ်ဒီအိမ်သွားပြီး ထမင်းနည်းနည်း ဟင်းနည်းနည်း လိုက်တောင်းစားရတယ်ဆိုပဲ။

တစ်နေ့ လည်းမဟုတ် နှစ်နေ့ လည်းမဟုတ် နေ့ တိုင်းနေ့ တိုင်း၊ မနက်စာ တောင်းလိုက်၊ ညစာတောင်းလိုက်နဲ့ ဆိုတော့ ပေးရတဲ့ အိမ်တွေ ကလည်း ငြိုငြင်လာတယ်။

" ခင်ဗျားတို့ ကလည်းဗျာ။ တစ်သက်လုံး ဒီလိုချည်းပဲ တောင်းစားနေတော့မှာ လား။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်လည်း ချက်စားကြဦးမှ ပေါ့"

"ချက်တော့ချက်စားချင်ပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် မီးဖိုမရှိလို့ ပါ"

"မီးဖိုမရှိရင် ဝယ်ပေါ့ဗျ၊ ဒါမှမဟုတ်။ ခင်ဗျားတို့ လည်း သိပ္ပံပညာရှင်တွေ ပဲ ... ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မီးဖိုလေးတစ်လုံးတောင် ဖြစ်အောင်မလုပ်တတ်ကြဘူးလား "

ဒီလို အပြောခံရတော့ သိပ္ပံပညာရှင်သုံးယောက် ဟာ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားကြပြီး...

"ငါတို့ အိမ်မှာ မီးဖိုတစ်လုံးလောက်တော့ ရှိဖို့ လိုပြီ " လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ။ စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်အောင် သူတို့ ကိုယ်တိုင် ပုံစံဆွဲပြီး တည်ဆောက်ကြမယ်ပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ အားလုံး သဘောတူလိုက်ကြတယ်။

အဲဒါနဲ့ ... မီးဖိုကြီးတစ်လုံး စပြီး တည်ဆောက် ဖြစ်ကြရော ဆိုပါတော့...။

မီးဖိုကြီး မပြီးခင်မှာ ပညာရှင် တစ်ယောက် က အကြံတစ်ခု ရလာတယ်။

"ကျုပ်တို့ လုပ်တဲ့ မီးဖိုကြီးက သိပ်ပြီးကြီးနေတော့ တစ်နေရာကတစ်နေရာကို ရွှေ့ လို့ လွယ်အောင် ဘီးတွေ တပ်လိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား"

အဲဒီ အကြံကြောင့် မီးဖိုအောက်ခြေမှာ ဘီးတွေ တပ် ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီ မှာ တင် နောက် တစ်ယောက် က...

" ဘီးတွေ ကြီးပဲ ရှိနေရင် မီးဖိုကို ရွှေ့ ချင်တဲ့အခါ တွန်းနေရမှာ ပေါ့။ ပင်ပန်းပါတယ်။ မောင်းပြီးယူသွားလို့ ရအောင် မော်တော် ကားလို စက်တပ်လိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား"

ဒါနဲ့ပဲ ... မီးဖိုမှာ အင်ဂျင်တွေ စက်တွေ တပ်ဆင်လိုက်ကြတယ်။ တတိယသိပ္ပံပညာရှင်က...

"စက်လည်းတပ်ပြီးပြီ၊ ဘီးတွေ လည်းရှိပြီ။ မောင်းလို့ လည်း ရနေပြီဆိုတော့... တစ်ခါတည်း လူတွေ ပါလိုက်စီးလို့ ရအောင် လုပ်ကြစို့ "

လို့ အကြံပေးတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ မီးဖိုဟာ လူစီးလို့ ရတဲ့ ယာဉ်ကြီး ဖြစ်သွားရော။

သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးတွေ မီးဖိုတစ်ခုဆောက်နေတယ် ကြားလို့ လာကြည့်တဲ့ လူ တစ်ယောက် က အဲဒီ မီးဖိုကိုလည်း မြင်ရော ရင်သပ်ရှုမော ဖြစ်သွားပြီး...

"အို... အံ့မခန်းလက်ရာပဲ"

လို့ ချီးကျူး တယ်။ အဲဒီ လူက စပြီး သတင်းဖြန့် လိုက်လို့ ကြားရတဲ့ သူမှန်သမျှ

မီးဖိုကြီးကို ကျိတ်ကျိတ်တိုး လှယ်ကတိုးဝှေ့ ကြည့်ကြပါရော...တဲ့၊

ကြည့်တဲ့ သူတိုင်းကလည်း မီးဖိုကြီးကို အမျိုးမျိုး ချီးမွမ်းကြတယ်။ ချီးမွမ်းသံတွေ ကြားရလေလေ...သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးတွေ ကလည်း ပိုပြီး ကျေနပ်အားရလာလေလေ... သူတို့ လက်စွမ်းကို ပြချင်လာလေလေပေါ့။

ဒါနဲ့ သိပ္ပံပညာရှင် တစ်ယောက်က မီးဖိုကြီးမှာ နောက်တွဲ တပ်ပြီး ရေချိုး ခန်း၊ ဧည့်ခန်းတွေ ၊ အိမ်သာတွေ ကိုပါ အလိုလျောက်စနစ်နဲ့ဖွဲ့ စည်းပြောင်းလဲ လို့ ရအောင် တပ်ဆင်လိုက်တယ်။

နောက် တစ်ယောက် ကတော့ လေဖိအားသုံးစနစ်နဲ့ မီးဖိုကြီးကိုစီးပြီး ကောင်းကင်ပေါ် ပျံလို့ ရအောင်လုပ်တယ်။ မီးဖိုကြီးဟာ မိုးလေဝသ အခြေအနေကိုလည်း တိုင်းတာပေးနိုင်တယ်။

တတိယ သိပ္ပံပညာရှင် ကတော့ မီးဖိုကြီးအတွင်းမှာ ကွန်ပျူတာ တစ်လုံး တပ်ဆင်လိုက်တယ်။ သိချင်တဲ့ ပြဿနာမှန်သမျှကို အဲဒီ ကွန်ပျူတာက အဖြေပေးနိုင်တယ်ဆိုပဲ။ မီးဖိုကြီးကို လာကြည့်ကြတဲ့ လူတွေ ကမွေးနေ့ သက္ကရာဇ်ကို စာရွက်တစ်ရွက်မှာ ရေး ပြီး မီးဖိုထဲထည့်လိုက်ရင် ကွန်ပျူတာက ဗေဒင်ဟောပေးတယ်...တဲ့။

လူတွေ က မီးဖိုကြီးရဲ့ ကွန်ပျူတာဗေဒင်ဟာ သိပ်မှန်တာပဲလို့ ချီးမွမ်းကြတယ်။

နောက်ဆုံးတော့... မီးဖိုကြီးကို အစစအရာရာ တပ်ဆင်လို့ ပြီးသွားကြတယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အဆန်းဆုံး အထူးခြားဆုံး အပြည့်စုံဆုံး မီးဖိုကြီးပါ။ ချွတ်ယွင်းချက်ကလေးတစ်ခုပဲ ရှိတယ်။

အဲဒီ မီးဖိုမှာ မီးမွှေးလို့ မရဘူး...တဲ့။

သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး သုံးယောက် ဟာ အရင်ကလိုပဲ ထမင်းတွေ ဟင်းတွေ လိုက်တောင်းစားနေရတာ ပါပဲတဲ့။

ဖိုးသူတော် ကြီး ပြောပြခဲ့တဲ့ ပုံပြင် ကတော့ ဒါပါပဲ။

ကျွန်တော် ကတော့ ပုံပြင်ကို နားထောင်ပြီး အများ ကြီး
လျှောက်စဉ်းစားနေမိတယ်။

"ဘဝမှာ ကျွန်တော် တို့ဟာ ဘာတွေ ကို တည်ဆောက်နေခဲ့ကြပါလိမ့်..." လို့။

မင်းဒိုက်စိုးစန်

ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်

(၁)

"ကျွန်တော် တို့ဟာ ဘာတွေ ကို တည်ဆောက်နေခဲ့ကြပါသလဲ"

ဒသနိကသမိုင်းမှာ ဒီ(၉)နှစ် လုံး ရှိပါတယ်။

အနောက်တိုင်း ဒသနက development လို့ခေါ်တဲ့ 'တိုးတက်မှု' ဆီကို
ဦးတည်ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ အတွေ့အခေါ်က လူနေမှု ဘဝပုံစံ မြင့်သထက်မြင့်လာအောင်...၊
လိုအပ်ချက်တွေ ပြည့်စုံသထက် ပြည့်စုံလာအောင်...၊ ဖိမ်ကျသည့်ထက်
ပိုပြီးဖိမ်ကျလာအောင်...၊ ဦးတည်တဲ့ အတွေ့အခေါ်ပါ။

အရှေ့တိုင်း ဒဿန ကတော့ detachment လို့ခေါ်တဲ့ အတွယ်အတာ
အနှောင်အဖွဲ့တွေ ကို ဖြတ်တောက်ဖို့ ဆီ ဦးတည်ပါတယ်။ သူတို့က လူ့ဘဝမှာ ဒုက္ခတွေ
တိုးပွားနေရတာ၊ သောက ပရိဒေဝတွေ ဖိစီးနေခြင်းရဲ့ အကြောင်းအရင်းဟာ
'လိုချင်တပ်မက်မှု' တွေ၊ လောဘတွေ၊ သမုဒယတဏှာ 'တွေ ကြောင့် လို့ ခံယူပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ... တူညီတာတစ်ခုက အတွေ့အခေါ်လမ်းကြောင်းတိုင်းဟာ လူတွေ
ကို စိတ်ချမ်းသာမှု ပေးဖို့ ပါပဲ။ တစ်ဖက်က လူတွေ ကို လိုတရတဲ့ လောကသစ်ဆီကို
ခေါ်ဆောင်သွားခြင်းအားဖြင့် စိတ်ချမ်းသာမှု ပြည့်ဝစေနိုင်လိမ့်မယ်... လို့ မျှော်လင့်ထားချိန်မှာ
... အခြားတစ်ဖက် ကတော့ လူတွေ ရဲ့ ပရိဒေဝသောကတွေ ရဲ့ အကြောင်းရင်းခံတွယ်တာ
နှောင်ဖွဲ့မှု ကို ဖြတ်တောက်ဖယ်ရှားခြင်းအားဖြင့် စိတ်ချမ်းသာမှု ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့

မျှော်လင့်ထားတာပါ။

ဒါပေမယ့်... လူတွေ တကယ်စိတ်ချမ်းသာကြပါရဲ့လား။ ဒါကြောင့် မေးတာပါ...

'ကျွန်တော် တို့ ဟာ ဘာတွေ ကို တည်ဆောက်နေခဲ့ကြပါသလဲ လို့.'

တကယ်တော့ ကျွန်တော် တို့ အားလုံးလိမ်ညှာနေကြတာပါ။

ကျွန်တော် တို့ ဟာ အမှန်တကယ် စိတ်ချမ်းသာမှု ကို လိုချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး ။

တခြားဟာတွေ ကိုပဲ လိုချင်နေကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ပိုပြီး တိတိကျကျ ပြောရရင်...

'စိတ်ချမ်းသာမှု' လို့ နာမည် တပ်ထားတဲ့ တခြားဝေယျာဝစ္စတွေ ကိုသာ
လိုချင်နေကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

(၂)

ဒီနေရာမှာ ကြုံလို့ ဟာသလေးတစ်ခု ကြားညှပ်ပြီး ပြောချင်ပါတယ်။

အလှူအိမ်တစ်ခုမှာ ပါ။ အလှူရှင်က ကြွလာတဲ့ နေ့သည်တွေ ကို ဆီးကြို
နှုတ်ဆက်ပြီး ပြောပါတယ်။

'ကြပါ... ကြပါ။ စိတ်ကြိုက်သာ သုံးဆောင်ကြပါ။ လူလိုပဲ စားစား ၊
တိရစ္ဆာန်လိုပဲ စားစား... ကြိုက်သလိုသာ စားကြပါ '

'ခင်ဗျား ဘာစကားပြောတာလဲဗျ'

'ဪ ... တိရစ္ဆာန်တွေ က စားလို့ ဝရင် ပြန်သွားကြတာပဲ။ အထုပ်ထုပ်ပြီး
အိမ်ပြန်ထပ်သယ် မသွားကြဘူး '

ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်အတွက် လိုအပ်သမျှလေး ပြီးငြိမ်းတာတောင်မှ နောက်ထပ်

အထုပ်ထုပ်ပြီး သယ်သွားတတ်တာ... ' လူ ' ပဲရှိပါတယ်။ ဒီလိုသတ္တဝါမျိုး ကမှ သော
ကမရောက်ရင် ဘယ်လို သတ္တဝါမျိုး က သော ကရောက်ဖို့ ရှိသေးလို့လဲ။

ဒါကြောင့် ... ကျွန်တော် တို့ တည်ဆောက်နေကြတာဟာ ကိုယ့်အတွက်
လိုအပ်သမျှ အတိုင်းအတာရဲ့ ဘောင်အတွင်းမှာ သာမ ကတော့ပဲ ကိုယ်သယ်ယူသွားချင်တဲ့
အထုပ်တွေ ဖြစ်လာပါတယ်။

အဲဒါနဲ့ပဲ... အထုပ်အပိုးတွေ ကို သယ်ရွယ်ရင်း ' စိတ်ချမ်းသာမှု ရရေး ' ဆိုတဲ့
မူလရည်ရွယ်ချက်ဟာ ပျောက် သွားပါတော့တယ်။

တွယ်တာနောင်ဖွဲ့မှု တွေ ကို ဖြတ်တောက်မယ်ဆိုတဲ့ သူတွေ ကကော
တကယ်ပဲ ဖြတ်တောက်နိုင်တာ ဟုတ်ရဲ့လား ?

တချို့ကဆိုရင် ကိုယ့်ကိုကိုယ်ညှင်းဆဲကြတယ်။ စားချင်တာကိုမစားပဲ
အစာငတ်ခံပြီးနေတယ်။ အပူဒဏ် အအေးဒဏ်ကို လွန်လွန်ကဲကဲခံရတဲ့ (ခေါင်းပါးတဲ့)
အကျင့်တွေ ကျင့်ကြတယ်။ မာကြောကြမ်းတမ်းတဲ့အိပ်ရာမှာ အိပ်တယ်။ လုံခြုံကောင်းမွန်တဲ့
အဝတ်အစားတွေ ကို ပယ်စွန့်ပြီး ချုံချုံတဲ့တဲ့ ဝတ်ဆင်ကြတယ်။

ဒါပေမယ့်... အဲဒီ လုပ်ရပ်တွေ ဟာ တကယ်တမ်း ဖြတ်တောက်စွန့်
လွှတ်တဲ့လုပ်ရပ်တွေ လို့ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် ယုံကြည်ဖို့ ခက်နေပြန်ရော။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
... အဲဒီ စွန့် လွှတ်တဲ့ လုပ်ရပ်တွေ ထဲမှာ ကိုက ' နောင်ဘဝမှာ (သို့မဟုတ်) လက်ရှိလောက
မဟုတ်တဲ့ တခြားသော လောကတစ်ခုမှာ ချမ်းသာရရှိရေး ' ဆိုတဲ့ စိတ်ကူး
အကောင်အထည်ကြီးတစ်ခုကို တည်ဆောက်မိလျက်သား ဖြစ်နေပြန်တာပဲ။

ဒါကြောင့် ပြောတာပါ...။

လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဘာတည်ဆောက်လို့ တည်ဆောက် နေမိမှန်း
မသိတဲ့ သတ္တဝါ ဖြစ်တယ်... ဆိုတာ။

နိဂုံးချုပ်အနေနဲ့ ရုရှား ဟာသဝတ္ထုရေး ဆရာ 'မတ်ရီဇီစကီး' ရဲ့ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိထဲက စာသားလေး တစ်ကြောင်း နှစ် ကြောင်းကို ဖော်ပြချင်ပါတယ်။

သူက သူ့ အကြောင်းသူ ဘယ်လို ပြန်ရေး သလဲဆိုတော့ -

'(၁) ကျွန်ုပ်သည် ငါးနှစ်သားအရွယ်တွင် သုံးကျပ်တန် ဒင်္ဂါးတစ်ပြားကို မျှ ချလိုက်မိသည်။

ထိုအချိန်မှစကာ ကျွန်ုပ်တွင် ငွေရလိုသော လောဘသည် အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။

(၂) ကျွန်ုပ်သည် အသက် ၂၄ နှစ်တွင် လက်ထပ်သည်။

ထိုအချိန်မှစကာ နှစ်စဉ် လက်ထပ်နိုင်ရန် အားထုတ်ပါတော့ သည်။'

သူ ကတော့ ရယ်စရာ မောစရာ လို့ ပြောတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ကတော့တွေ့ မိပါတယ်။

ဟုတ်သားဘဲ.... လို့။

ကျွန်တော် တို့ ရဲ့ ရဲခဲလှတဲ့ လူ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ တည်ဆောက်နေတာဟာ တစ်နေ့ ... တစ်နေ့ ၊ တစ်နှစ်... တစ်နှစ် ဒီလိုနဲ့ ပဲ ပြီးနေတာပဲ မဟုတ်လား။

တကယ့် ရည်ရွယ်ချက်ကို မျက်ခြေပြတ် ပျောက်ဆုံးနေပြီလားဆိုတာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်မေးကြည့်ဖို့ ကောင်းနေပါပြီ။

မင်းဒိုက်စိုးစန်

ဖိုးသူတော် ပြောသော

ပုံပြင် (၃)

ဖိုးသူတော် ကြီး ပြောပြခဲ့တဲ့ တတိယ ပုံပြင် ကတော့... အတော် ကို အူကြောင်ကြောင်နိုင်တဲ့ လူ တစ်ယောက် အကြောင်းပါ။

' အူကြောင်ကြောင် ' ဆိုတဲ့ စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သေသေချာချာ ကျကျနနတော့ ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူး။ အဲဒီ လိုဆိုရင်းက ' သိပ်ကို အသိဉာဏ်နည်းလွန်းတာ ၊ ထုံထိုင်းလွန်းတာ ' လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ' မဟုတ်တဲ့နေရာမှာ သွားပြီး တလွဲတချော် ထူးချွန်ထက်မြက်နေတာ ' လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာ ပေါ့။

ကျွန်တော် ကတော့ (အဓိပ္ပာယ် သေသေချာချာ နားမလည်ပေမယ့်) ဒီနေရာမှာ ' အူကြောင်ကြောင် ' ဆိုတဲ့ဝေါဟာရကိုပဲ သုံးလိုက်ပါတယ်။ ဘာ ဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ အဲဒီ ပုံပြင်ထဲက လူဟာ စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ အချက်နှစ်ချက်အနက် တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုတော့ ဖြစ်နေမှာ သေချာလို့ ပါပဲ။

ဖိုးသူတော် ကြီးရဲ့ အပြောအရတော့ အဲဒီ လူဟာ ပြန်ပေးဆွဲ ခံလာရတာ တဲ့...။ ဘယ်လောက်ချမ်းသာလို့ ပြန်ပေးဆွဲခံရတာ လဲတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ပြန်ပေးဆွဲတယ်ဆိုတော့ ဖမ်းလာတဲ့သူတွေ က လူဆိုးတွေ ပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့။ အင်း... အဲဒီ လိုပဲ ခေါ်ရမှာ ပဲ ။ လူဆိုးတွေ က ဖမ်းခေါ်လာတယ် ဆိုပါစို့။

အဲဒီ လူရဲ့ ခြေနှစ်ဖက်ကို ပူးပြီး ကြို ၊ နဲ့ ချည်ထားတာတဲ့။ လက်နှစ်ဖက်ကိုလည်း နောက်ပြန်ကြို ၊ တုပ်ထားတယ်။

ပြီးတော့ အဲဒီ လူကို ရထားတွဲ အလွတ်တစ်ခုပေါ် တင်ပြီး လူဆိုးတွေ က ခေါ်လာကြရောတဲ့။ ရထားကလည်း ခရီး အဝေးကြီးသွားရတဲ့ ရထားကြီး...။ တအိအိ ခုတ်မောင်းလာခဲ့တာ။

အဲဒီ လိုနဲ့ လာရင်း... လာရင်း တောင်ကွေ့တစ်ခုကို ပတ်ပြီး

ခုတ်မောင်းရတဲ့အခါကျတော့ ရထားရဲ့ အရှိန်က တော် တော် နှေးသွားတယ်။ ရွှေ
တယ်ဆိုရုံလေးပဲ။ ။ ခရီးအဝေးကြီး ခုတ်မောင်းလာရတာ ဆိုတာ အဲဒီ အချိန်မှာ လူဆိုးတွေ
ကလည်း ပျင်းပျင်းရိရိနဲ့ အိပ်ပျော်ကုန်ကြပြီ။

ရထားလည်း အရှိန်နှေးသွားရော ကြိုး တုပ်ခံထားရတဲ့ သူဟာ 'အခွင့်သာပြီ' လို့
တွေ့ပြီး အတက်အဆင်းပေါက်ဝကနေ အလစ်မှာ ခုန်ချလိုက်တယ်။

ခြေနှစ်ချောင်း လက်နှစ်ချောင်းကို ကြိုး တုပ်ခံထားရတာ
ဆိုတော့မြေကြီးပေါ်လိမ့်... လိမ့်ထွက်သွားတာပေါ့။ လူဆိုးတွေ ကလည်း ဘယ်သူမှ
မမြင်လိုက်ကြဘူး။

ကြိုး တုပ်ခံထားရတဲ့ သူဟာ ရထားလွန်သွားတဲ့အထိ ချုံ့ပုတ်တွေ ၊
မြက်ပင်အရှည်တွေ ကြားမှာ ဝပ်နေရတယ်။ နောက်... ရထားအတော် ကြီးဝေးသွားလို့
စိတ်ချရပြီဆိုမှ သူ့ကိုယ်သူ အနိုင်နိုင်ထိန်းပြီး မတ်တတ်ထရပ် ရတာ ပေါ့။

ဝမ်းသာစရာကောင်းတာက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရွာတစ်ရွာ တွေ့လိုက်ရတယ်။
ခက်နေတာက တစ်ခုတည်း... သူ့ ခြေထောက်နဲ့ လက်တွေ က ကြိုး တွေ ကို ဖြေလို့မရဘူး။
ဒါနဲ့ ... သူဟာခြေနှစ်ဖက် ပူးလျက်သား စုံခုန်ပြီး သွားရတယ်။ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ သွားလိုက်...
မောရင် ခဏနားလိုက်နဲ့ သွားရင်း ရွာနဲ့ တဖြည်းဖြည်းနီးလာတာပေါ့။ မောကလည်းမော...
ဗိုက်က လည်းဆာနေပြီ။

အဲဒီ အချိန်မှာ ရွာထဲက ထွက်လာတဲ့ လူ တစ်ယောက် က သူ့ကို မြင်သွားတယ်။
ရုတ်တရက်တော့ လန့် သွားပုံပဲ။ အနားမကပ်ရဲဘူး။ ကြိုး တုပ်ခံထားရတဲ့လူက
လှမ်းအော်ခေါ်ပြီး အကျိုး အကြောင်း ရှင်းပြတယ်။

" လူဆိုးတွေ ဖမ်းလာလို့ ဒုက္ခရောက်လာသူပါ.." ပေါ့။ "ကြိုး ဖြေပေးပါ..." ပေါ့
စသည်ဖြင့် ပြောတယ်။ ကံဆိုးချင်တော့ သူပြောတဲ့ ဘာသာစကားကို ရွာခံလူက
နားမလည်ရှာဘူး။ ဒါနဲ့ ကြိုး တုပ်ခံထားရတဲ့သူက ခုန်ဆွခုန်ဆွသွားရင်း သူ့အ ဖြစ်ကို ရွာခံ

လူသဘောပေါက်အောင် ကြိုး စားရှာပေရဲ့။

ဒါပေမယ့်... ရွာခံလူက သူ ခုန်ဆွခုန်ဆွ သွားနေတာကို အထူးအဆန်းလိုပဲ
ငေးကြည့်နေတယ်။ ကြိုး ကိုတော့ လာမဖြေပေးဘူး။ ခဏနေတော့ ရွာခံလူဟာ ရွာထဲကို
လှစ်ခနဲ ပြန်ဝင်သွားတယ်။

နောက်... သိပ်မကြာပါဘူး။ ရွာခံလူရယ်... သူ့ဇနီးရယ်... သူ့ကလေးနှစ်ယောက်
ရယ်ဟာ ကြိုး တုပ်ခံထားရတဲ့ သူ့ဆီပြန်ရောက်လာ ကြတယ်။ လက်ထဲမှာ လည်း ထမင်းတွေ
ဟင်းတွေ အပြည့်အမောက် ထည့်ထားတဲ့ ဇလုံကြီး ကိုင်လို့...။

သူတို့တွေ ဟာ ထမင်းပန်ကန်ကို ကြိုး တုပ်ခံထားရတဲ့ လူရှေ့မှာ ချပေးလိုက်
ကြပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းက ရပ်ကြည့်နေကြတယ်။ သူတို့ အားလုံးရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ တော့...

" ဒီသတ္တဝါဟာ အစာကို ဘယ်လိုစားမှာ ပါလိမ့် " လို့ သိချင်တဲ့ စိတ်တွေ ဟာ
မပွင့်တပွင့်ဟ နေတဲ့ တံခါးချပ်တွေ လိုပါပဲ ။

ကြိုး တုပ်ခံထားရတဲ့ သူဟာ အစ ကတော့ နည်းနည်း စိတ်ရှုပ်သွားတယ်။ ကြိုး
မှ မဖြေပေးဘဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးစားမလဲ... ပေါ့။ အဲဒီ အချိန်မှာ ဗိုက်ကလည်းတအားဆာနေပြီ။
သူ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ... ရှေ့မှာ ချပေးထားတဲ့ ပန်းကန်ထဲက ထမင်းတွေ ကို
ပါးစပ်နဲ့ ကုန်းကုန်းဟပ်ပြီးတော့ပဲ စားပစ်လိုက်တော့တယ်။

အဲဒီ လို စားလည်း စားလိုက်ရော ... ဘေးကနေ ရပ်ကြည့်နေတဲ့ ရွာခံ
မိသားစုဟာ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ပျော်ရွှင်တဲ့ အသံနဲ့ အော်ကြဟစ်ကြတာ
ဆူညံသွားတာပဲ...တဲ့။ နောက် ... သူတို့ အချင်းချင်း (သူတို့ ဘာသာ စကားနဲ့) တွတ်ထို :
ပြောကြပြီး ရွာထဲက လူတွေ ကို သွားပြန်ခေါ်ကြတယ်။

ရွာထဲက လူတွေ အကုန်လုံး ထွက်လိုက်လာကြပြီး သူ့ကို ထူးဆန်းတဲ့ သတ္တဝါ
တစ်ကောင်လို ဝိုင်းကြည့်ကြတယ်။ နောက် ... ရွာထဲကို ခေါ်သွင်းကြတယ်။ သူ ကတော့
ထုံးစံအတိုင်း ခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့ သွားရတာ ပေါ့။ အဲဒီ လို သွားတာကို မြင်ရတော့ ရွာခံလူတွေ
ဟာ အံ့သြလို့ မဆုံးဘူး။

နောက်... သူ့ကို စားစရာတွေ ကျွေးကြတယ်။ သူ ကတော့ ပါးစပ်နဲ့ ကုန်းကုန်းဟပ်ပြီး စားရတာ ပေါ့။ ရွာထဲက လူတွေ ကလည်း သဘောကျ၊ သူလည်း မိုက်ဝ... အဆင်ကို ပြောနေတာပဲ။

ဒီလို နဲ့ သူဟာ အဲဒီ ရွာမှာ တဖြည်းဖြည်းနေသားကျလာတော့တာပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ နေ့လယ်နေ့ခင်း ပျင်းရင် ရွာထဲကို ခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့ လျှောက်သွားတယ်။ သူ့ကို ဟိုအိမ်က ခေါ်ကျွေး၊ ဒီအိမ်က ခေါ်ကျွေးနဲ့။

ပျင်းရင်သာ အဲသည်လို လျှောက်သွားတာပါ။ စားချင်သောက်ချင်လွန်းလို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူနေတဲ့ တင်းကုပ်ထဲမှာ စားစရာတွေ ဆိုတာ အလုံ့ပယ်ပဲ။ ရွာသားတွေ က စားစရာလေးတစ်ခုခုရလာတာနဲ့ သူ့ကို အရင်ဆုံး သတိရကြတာကိုး။ " သူ ဘယ်လို များ စားမလဲ " သိချင်တာနဲ့ လာလာ ကျွေးကြလွန်းလို့ အစားအသောက်ဆိုတာ သူ့အတွက် ပူစရာမလိုအောင်ပဲ။

သူ့မှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ စားလိုက်သောက်လိုက်၊ ပျင်းရင် ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ သွားလိုက်...နဲ့။ မသွားချင်ရင် တင်းကုပ်ထဲမှာ ပဲ တရား တမောအိပ်တယ်။ ကြိုးတုပ်ခံထားရတော့ ပက်လက်အိပ်မရလို့ ခပ်စောင်းစောင်း ခပ်ကွေးကွေးလေး အိပ်ရတာ ကလွဲရင် အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ ... နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသွားပြီးနောက်...၊ တစ်နေ့မှာ အဲဒီရွာကို ဧည့်သည် တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ အဲဒီ ဧည့်သည်က ကြိုးတုပ်ခံထားရတဲ့ သူ့ကို မြင်တော့ အရမ်း အံ့ဩသွားတာပေါ့။ တစ်ချိန်တုန်းက သူနဲ့ တစ်မြို့တည်းသားချင်း ဖြစ်မှန်း မှတ်မိသွားပြီး...

" ခင်ဗျား ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး ဒီကို ရောက်နေရတာလဲ။ လက်တွေ ခြေထောက်တွေ မှာ လည်း ကြိုးတွေနဲ့..."

လို့ မေးတော့ ကြိုးတုပ်ခံထားရတဲ့ သူက လူဆိုးတွေ ဖမ်းသွားတာက စပြီး အကြောင်းစုံကို ပြန်ပြောပြလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ဧည့်သည်က

" ကဲ...ကဲ ၊ ဒါဆို ခင်ဗျားလက်တွေ ခြေထောက်တွေ က ကြိုး ကို ကျွန်တော် ဖြေပေးပါ့မယ်ဗျာ "

လို့လည်း ပြောလိုက်ရော ကြိုး တုပ်ခံထားရတဲ့ သူဟာ စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ ...

" ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း။ မဖြေပေးနဲ့ဗျာ။ မ ဖြစ်ဘူး "

" ဘာ ဖြစ်လို့လဲဗျာ "

" ကျုပ်အခုလို စားစရာ သောက်စရာ မပူပင်ပဲ အလုံ့ပယ်ရနေတာ ဘာကြောင့်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလဲ။ ကျေးဇူးပြုပြီး မဖြေပေးပါနဲ့ ဗျာ။ ကျုပ်မှာ ဒီကြိုး လေး တစ်ချောင်းနဲ့ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေရတာ "

အဲသည်လို ဖြေပြီး... သူဟာ ခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့ အဝေးကို ထွက်သွားတော့တယ်။

အဲဒီ ပုံပြင်လေးကို နားထောင်ပြီး ကျွန်တော် တွေ မိတာတွေ အများ ကြီးပါ။

လူ့ဘဝဆိုတာ သံယောဇဉ်တွေ ...၊ သမုဒယတွေ ...၊ မျှော်လင့်ချက်တွေ နဲ့ ကြိုးတွေ နဲ့ ချည်နှောင်ခံထားရတာ ဆိုပါစို့။

အဲဒီ ကြိုး တွေ ကို ကျွန်တော် က ' အိပ်မက် ' လို့ နာမည် ပေးထားတယ်။

ကျွန်တော် တို့ ကို ဘယ်သူက အိပ်မက်တွေ နဲ့ လာချည်နှောင်တာလဲ ? တရားခံကတော့ ကျွန်တော် တို့ ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျေးဇူးပြုပြီး...ပြတင်းပေါက် အပြင်အပကို လှမ်းကြည့် လိုက်ပါ။ လမ်းပေါ်မှာ ခုန်ဆွခုန်ဆွ သွားနေကြတဲ့ လူတွေ ကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

မင်းဒိုက်စိုးစန်

စိတ်အနှောင်အဖွဲ့

လူတွေ ဟာ ရုပ်သေးရုပ်တွေ အဖြစ် အသွင်ပြောင်းလဲသွားကြမယ်ဆိုပါစို့ ...။

ကျွန်တော် အသည်လို စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်။ ပြီးတော့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ကို...

'ခင်ဗျားသာ ရုပ်သေးရုပ် ၂၈ မျိုး ထဲက တစ်မျိုး မျိုး ဖြစ်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ဘာအရုပ် ဖြစ်ချင်သလဲ။ မင်းသားလား၊ ဘီလူးလား၊ နတ်လား၊ ဇော်ဂျီလား' လို့ မေးကြည့်လိုက်တော့ သူက...

'မြင်း'

'ဘာလို့ မြင်းရုပ် ဖြစ်ချင်တာလဲ'

'တခြား အရုပ်တွေ ကို လိုက်ပြီး ကန်ချင်လို့' လို့ သူက ပြန်ဖြေပါတယ်။

ကျွန်တော် က သူ့ကို တစ်ခုပဲ သတိပေးလိုက် တယ်။

'ခင်ဗျားကသာ သူများ ကို ကန်ဖို့ စဉ်းစားနေတာ ။ ခင်ဗျား ကျောပေါ်ကို သူများ က လာစီးမှာ ကိုလည်း ထည့်တွက်ပါဦး'

အဲဒါပါပဲ။

တစ်ယောက် က တစ်ယောက် ကျောပေါ် တက်စီးမယ်။ တစ်ယောက် က တစ်ယောက် ကို ကန်မယ်။ ဒါပေမယ့်... ကျွန်တော် တို့ အားလုံးဟာ ရုပ်သေးရုပ်တွေ သာ ဖြစ်ကြတယ်လေ။

ကျွန်တော် တို့ဟာ ကြိုးတွေ နဲ့ နောင်ဖွဲ့ ချည်ခံထားရတဲ့ လူသားတွေ ပါ။

အဲဒီ ကြိုးတွေ ကို ကျွန်တော် က 'အိပ်မက်' လို့ နာမည် ပေးထားတယ်။

(၂)

ကျွန်တော် တို့ကို ဘယ်သူက အိပ်မက်တွေ နဲ့ လာချည်နှောင်တာလဲ ?

တရားခံ ကတော့ ကျွန်တော် တို့ ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

လူဟာမွေးကတည်းက လွတ်လပ်စွာ မွေးဖွားလာခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် ... အဲဒီ လွတ်လပ်မှု ကို ပြန်ဖျက်ဆီး ပစ်လိုက်တာကလည်း လူသားကိုယ်တိုင်ပါပဲ။

ပြဿနာက...

လူသားဟာ ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်ကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူချင်တဲ့ အ ဖြစ်ကနေ စတာပါ။ လူမှန်ရင် 'ရလဒ်ကောင်း' မှန်သမျှ အကုန်ယူချင်ကြတဲ့ သူတွေ ချည်းပါပဲ။ 'ရလဒ်အဆိုး' ဆိုရင်တော့ လိုချင်တဲ့သူ တစ်ယောက် မမှရှိပြန်ဘူး။

ဒါပေမယ့်... လူ တစ်ယောက် ဖန်တီးလိုက်တဲ့ လုပ်ရပ်တိုင်းဟာ ရလဒ်အကောင်းတွေ ချည်းပဲ ဖြစ်ပေါ်နိုင်လို့လား။ ဟင့်အင်း ...၊ ဘယ် ဖြစ်နိုင်မလဲ။

အဲဒီ မှာ ကိုယ်ဖန်တီးလိုက်တဲ့ လုပ်ရပ်က 'ရလဒ်အဆိုး' ပေါ်ထွက်လာတဲ့အခါလည်း ကျရာ လူသားဟာ အဲဒီ အကျိုး ဆက်ကို တာဝန်ယူချင်တော့ဘူး။ ခေါင်းရှောင်ဖို့ ကြိုး စားတော့တယ်။ သူများ အပေါ် အပြစ်ပုံချဖို့ ကြိုး : စားတော့တယ်။

'အဲဒါ... ငါ့ကြောင့် မဟုတ်ဘူး'

'ဟို လူကြောင့် ဖြစ်ရတာ '

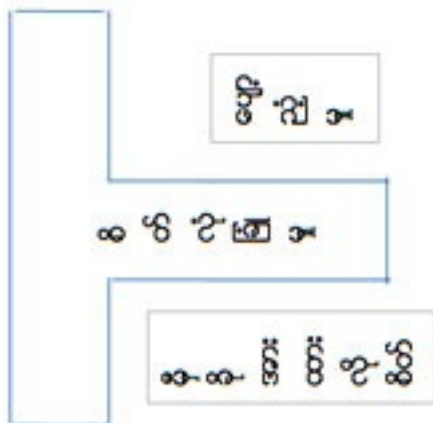
'ဒီလူကြောင့် ဖြစ်ရတာ '

စသည်ဖြင့် ကိုယ်ယူရမယ့် တာဝန်ကို ဖုံးကွယ် ပုံဖျက်ပစ်လိုက်ဖို့ အတွက် အကြောင်းရှာ၊ ဆင်ခြေလဲ လာပါတော့တယ်။

တစ်ချိန်တည်းမှာ ပဲ ... လူသားရဲ့အတွင်း :စိတ်က ကိုယ့်ဆင်ခြေကိုယ်ကိုယ်တိုင် ပြန်ပြီး ယုံချင်နေမိတယ်။ အင်း... ယုံနေမိတယ် ဆိုပါတော့။ ဘာ ဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ အဲဒီ လို အကြောင်းပြချက်တစ်ခုခုကို ယုံပစ်လိုက်ရတာ က စိတ်ထဲမှာ ပိုပြီး လုံခြုံသလို ခံစားရတာ ကိုး။

'ငါ့အပြစ်လုပ်မိပြီ' ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ နှိုင်းစာလိုက်ရင် 'ဒါ... ငါ့အပြစ် မဟုတ်ဘူး။
ဟိုလူကြောင့် ဖြစ်ရတာ။ ဒီအကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ရတာ။ ငါ့ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ' ဆိုတဲ့
စိတ်က ကိုယ့်ကိုပိုပြီး လုံခြုံစေတာပေါ့။

အဲဒီ လိုဆိုတော့... ဘာ ဖြစ်သလဲ? အောက်ပါပုံကို ကြည့်ပါ။

ဒီပုံကို (T-surface) လို့ ခေါ်ပါတယ်။

လေးထောင့်သေတ္တာတစ်ခုလုံးဟာ ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ဆိုပါတော့။

အဲဒါကြီးတစ်ခုလုံးကို လုံခြုံသွားပြီလို့ မှတ်ရထင်ရလောက်အောင် ' စိတ်လုံခြုံမှု ' (အကွက်ဖြင့် ပြထားသည့်) အစိတ်အပိုင်းက ဖုံးထားကွယ်ထားပေးပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒါတကယ်မှ မဟုတ်တာ။

စိတ်လုံခြုံမှု က အပေါ်ယံအရေခွံ ပါးပါးကလေးပဲရှိတယ်။ (မမြင်ရပေမယ့်)

အဓိကကျတဲ့ အစိတ်အပိုင်း အများ စု ကတော့ ' မှီခိုအားထားလိုစိတ် (ပျော့ညံ့မှု) ' ထဲကို
တိုးဝင်ရောက်ရှိသွားတာ တွေ ပါလိမ့်မယ်။(မျဉ်းစောင်းဖြင့် ပြထားသည်)

ဒါပါပဲ။

လူဆိုတာ မိမိရဲ့ စိတ်လုံခြုံမှု ကို ရှာရင်းရှာရင်းနဲ့ ပုန်းအောင်းစရာ
နေရာတစ်ခုခုကို (ဝါ) ဗိုဗိုအားထားစရာ တစ်ခုခုကို ရှာမိလျက်သား ဖြစ်နေတော့တာပါပဲ။

အဲဒီ မှာ လူဟာ မလွတ်လပ်တော့တဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင် ဘဝကို ကျရောက်
သွားပါတော့တယ်။

(၃)

ကိုယ့်ကိုကိုယ် မလွတ်လပ်တော့တဲ့ ဘဝရောက်အောင် ကြိုးနဲ့ ပြန်ချည်တာ
ဘယ်သူလဲ ?

ကျွန်တော် တို့ ကိုယ်တိုင်ပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် တို့ က အဲသည့်လို မလွတ်လပ်ရတာ ကိုပဲ
ပျော်နေကြတယ်။ သက်သာတာကိုး ၊ တာဝန်ကင်းတာကိုး ။ ကိုယ်ရင်မဆိုင်နိုင်တဲ့
အခြေအနေတစ်ခုနဲ့ ကြုံလာရင် သူများ အပေါ် အပြစ်ပုံချလိုက်ရုံပဲ မဟုတ်လား။

တကယ်လွတ်လပ်တဲ့ လူသားကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်တော့ဘူး။ ကိုယ့်တာဝန်
ကိုယ်ယူရတော့မယ်။ ကိုယ် ဖြစ်ရင် ကိုယ်ခံပဲ...။ ' လောကကြီးမှာ ကိုယ်မှတစ်ပါး အားကိုးစရာ
မရှိပါလား ' ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ အရာရာကို ကြုံကြုံခံ ရင်ဆိုင်ရတော့မှာ ...။

အဲသည့်လို ဖြစ်ဖို့ အတွက် စိတ်သတ္တိတွေ အများ ကြီး လိုပါတယ်။ ဒီလမ်းဟာ
အင်မတန် ခက်ခဲပြီး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အနေအထားပါ။ ကဲ... ခင်ဗျားဆိုရင်ကော
ဒီလမ်းကြောင်းကို ရွေးချယ်မှာ လား ?

လူအများ စုကြီး ကတော့ ဒီလမ်းကို ရွေးချယ်လေ့ သိပ်မရှိကြဘူး။
ကိုယ့်လက်ကကြိုး ကို ကိုယ်ပြန်မဖြေချင်ကြဘူး။ အနေရ အစားရချင်တဲ့ ဘဝမှာ ပဲ
သက်တောင့်သက်သာ နေချင်ကြတာပါ။

အဲဒါကြောင့် အတွေ့အခေါ်ပညာရှင် နစ်ရှေး (Nietzsche) က ပြောခဲ့တာ။

'လူအများ စုကြီးဟာ အိပ်မောကျနေတဲ့ လူတွေ ဖြစ်တယ်'... တဲ့။

(၄)

၂၁ရာစု အရုဏ်ရောင် နီသန်းခိုက် ဖြစ်တဲ့ ဟောဒီ ကာလအတွင်း :
တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ 'လွတ်လပ်မှု' ဆိုတဲ့ စကားကို လူပြောသူပြောများ လာပါတယ်။
အထူးသဖြင့် ဖွံ့ဖြိုး ဆဲနိုင်ငံငယ်လေးတွေ နဲ့ ပတ်သက်လို့ ပေါ့။

ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးမှာ ရှိတဲ့ ယဉ်ကျေးမှု တွေ လူ့ အဖွဲ့ အစည်း ပုံသဏ္ဌာန်တွေ ၊
ဈေးကွက်တွေ ရောနှောပေါင်းစည်းနေပြီ ဖြစ်တဲ့ Globalization ကာလမှာ ဖွံ့ဖြိုး
ဆဲနိုင်ငံငယ်လေးတွေ ရဲ့ လွတ်လပ်ရေး ဟာ စိုးရိမ်မယ်ဆို စိုးရိမ်စရာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ကတော့ တစ်မျိုး စဉ်းစားနေမိတယ်။

လွတ်လပ်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ ?

ဈေးကွက်အရဆိုရင်လည်း အများ နဲ့ ရောနှော ပေါင်းစည်း ရတော့မယ်။
ယဉ်ကျေးမှု အရဆိုရင်လည်း ကမ္ဘာဆန်တယ့်အသွင်အပြင်ကို ဆောင်လာရတော့မယ်။ လူ
အဖွဲ့ အစည်းမှာ ဆိုရင်လည်း ကိုယ် တစ်ယောက် တည်း နောက်ချန်နေရစ်ခဲ့လို့ မရတော့ဘူး။
ဒီအခြေအနေမှာ လွတ်လပ်တယ်ဆိုတာ ဘာကိုခေါ်တာလဲ ?

ကျွန်တော် အဖြေက ရိုးရိုးလေးပါ။

လွတ်လပ်တယ်ဆိုတာ အတွေ့အဆုံ လွတ်လပ်တာကိုခေါ်တာပါပဲ။

ယဉ်ကျေးမှု တွေ ဘယ်လို ဖြစ် ဖြစ် ၊ စီးပွားရေး တွေ ဘာပြောင်းပြောင်း ... လူ
တစ်ယောက် ဟာ အခြားတစ်စုံ တစ်ယောက် အပေါ် အတွေ့အဆုံ အရ မှီခိုမှု မရှိသေးသရွေ့
(ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ယူမယ်... လို့ တွေ့နေသမျှ ကာလပတ်လုံး) အဲဒီ လူဟာ လွတ်လပ်တယ်။

ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာပြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနားနေပါစေ - 'ငါအနေရ

အစားရချောင်ရင် ပြီးရော ' ဆိုတဲ့ အတွေ့အခေါ်မျိုး ရှိလို့ ကတော့ ... အိပ်မက်ကြိုးတွေ ရဲ့
အနောင်အဖွဲ့ကြားက အကျဉ်းသားပဲ ဖြစ်နေတော့မှာ ပေါ့။

မင်းဒိုက်စိုးစန်